

Лютий 2010

№2

Тема номеру:

Кохання – поезія і сонце життя.

У НОМЕРІ:

Студентське	2
Підліткова мода	3
No smoking!	4
Внутрення стаття	3
Тема номеру: О, кохання...	6-7
«Той, хто завжди поруч...»	8-9
Внутрення стаття	6

Був сонячний ранок...Як зараз пам'ятаю-це було перше вересня першого класу. Мама заплітала мені два бантика і я дуже раділа,що йду до школи. Там я зустріла тебе.Ти мені приглянувся одразу:бешкетний хлопець з руським волоссям та великими блакитними очима.

Шли роки...Ми подорослішали,ти носив мені квіти,на кожній перерві пригощав солодощами,проводжав додому.На вихідних ми з тобою гуляли до пізньої ночі,тримаючись за руки,нам навіть розмовляти не треба було,ми розуміли один одного з першого погляду.Це були найщасливіші роки мого життя,хоча на той момент вони здавалися найважчими...

Ось і пролетів наш останній рік навчання-11клас.Як зараз пам'ятаю:Я стою в блакитному платті,воно так пасувало до твоїх очей,а ти був у білому костюмі...Ми обидва розуміли,що вступаємо у доросле життя і від цього ставало ще гірше на душі,адже ти поступав вчитись у інше місто...Пройшов випускний,ти мені зателефонував кілька разів і зник...Просто зник,безслідно. ...Так і не сказавши ці 3 довго чеканих слова «Я тебе кохаю»...

Ст. 6-7

Яскраве свято українських студентів
Ст. 2

Модно? Стильно?... Чи просто звичка?
Ст. 4

Підлітковий «Фешн»
Ст. 4

«...Яся підвелася і закричала в слід незнайомцю: «Максим, зачекайте!». Хлопець зупинився і здивовано очікував.»
Ст. 8-9

Від сесії до сесії живуть студенти весело:)

Студент - це слово для нас
вже знайоме.

Крок у доросле життя.

Лекції, пари, прості семінари -

Це все яскраве буття.

Зрозуміло: "студент" - це кла-
сно, хоча.

На жаль, короткочасно.

Тож не забудьте привітати.

студентів.

З їх "професійним" святом!

Міжнародний День студентів – це день міжнародної солідарності студентів. Символічне об'єднання студентів усіх факультетів і всіх навчальних закладів. Адже вони в цей День традиційно веселяться по повній програмі, забувши про майбутню сесію, заліки і борги. Ех, гуляй, брате студенте, веселися і святкуй! Напередодні цього свята навіть у колишніх студентів, які зовсім нещодавно покинули стіни рідної Almer Mater і ще не оговталися від безсонних ночей держіспитів, починає щемити у серці від того, що душею вони ще у вільному студентстві, а тілом вже належать до зовсім іншого соціального класу. Адже День студента – це свято, яке не знає національностей і віку, це свято, коли на всій нашій неосяжній планеті у цей день святкує і веселиться представники однієї національності - "студенти".

Ідея створення міжнародного об'єднання студентської молоді зародилася в Європі наприкінці XIX століття. У 1893 році в Женеві був скликаний Міжнародний конгрес студентів-соціалістів, що прийняв рішення: установити і розвивати зв'язки між студентами різних країн. Істотний вплив на розвиток студентського руху зробили трагічні події осені 1939 року в Чехословаччині. 1939 рік – вся Чехословаччина окупована фашистами. Люди більше не можуть вільно дихати. Смерть, голод, розруха. 28 жовтня 1939 року в Празі тисячі студентів та їхніх викладачів вийшли на демонстрацію для того, щоб відмітити роковини створення Чехословацької держави (28.10.1918). Однак підрозділи окупантів демонстрацію розігнали, при цьому був застрелений студент медичного факультету Ян Оплетал. 15 листопада 1939 року, в день похорон ЯНА Оплетала, на вулиці знову вийшли сотні людей. Похорони переросли в нову демонстрацію. Німецькі підрозділи знову розігнали людей, десятки демонстрантів були

арештовані. Апогеєм загальної напруги явився день 17 листопада, коли гестапівські есесівці рано вранці оточили студентські гуртожитки. Більше 1200 студентів були арештовані і запроторені в концтабір в Заксенхаузен. Де-в'ятьох студентів і активістів студентського руху стратили без суду в тюрмі в Рузині, районі Праги. За наказом Гітлера всі чеські вищі навчальні заклади були закриті до кінця війни.

Міжнародний день студентів встановлений 17 листопада 1946 року на Всесвітньому конгресі студентів, що відбувся в Празі, в пам'ять чеських студентів-патріотів, розстріляних німецько-фашистськими окупантами 17 листопада 1939 року. Законом від 1990 він був оголошений державним святом – Днем боротьби студентів за свободу і демократію. С самого ранку 17 листопада на вулицю Народну в Празі прихо-

дять люди, приносять свічки і квіти.

А як сьогодні? Як в українських, так і в іноземних студентів є свої особливі традиції святкування. Цей знаменний "день" був, є і залишиться одним з найулюбленіших для всіх студентів, по всьому світу. Студентська молодь у Болгарії відзначає своє свято 8-го грудня. Ця дата пов'язана з історією Софійського університету ім. Климента Охридського. В 1903 році, коли Софійський університет

був єдиним у Болгарії вищим навчальним закладом, академічна рада при СУ вирішила оголосити восьме грудня святом університету. Бельгійські студенти небадужі до будь-яких студентських свят. Успішне закінчення сесії - гарний привід для зустрічі друзів. У цій країні люблять збиратися компаніями давніх друзів, найчастіше по 7-8 чоловік. Найпопулярніше місце святкування - бари. На природу, точніше, на пікніки, бельгійські студенти виїжджають украй рідко. А от студенти в Данії воліють святкувати День студента в колі найближчих друзів. Зазвичай вдень вони збираються в когонебудь, жартують, співають пісні, іноді під гітару, а ввечері відправляються всією компанією до бару. Американці ж у всьому люблять свободу. Можливо, тому студентам в Америці подобається відпочивати із друзями за містом на природі. Для нашого українського студентського братерства характерна прикмета: "Як би День студента не почався, він однаково закінчиться так само як і минулого разу!" У малюсінку кімнатку набивається тьма народу й вечірка триває доти, доки не розженуть. Випадає, коли хтось запрошує всю компанію до себе додому. Або ж усі розходяться по барах та нічних клубах.

Верещак Іванна

Хто проти нас, коли Сонце з нами?

«Хто проти нас коли Сонце із нами?» - саме так, із посмішкою казали прадавні воїни, від засніжених верхів Кавказу аж до самих берегів холодної Скандинавії, коли чули про наближення незчисленних орд ворогів. Вони сідлали коней, вдягали чисті сорочки, і поклонившись Сонцю, можливо востаннє за життя виїжджали за ворота рідного двору. Сонце в різних кольорах, та з різною кількістю променів красувалося на їх щитах та знаменах. Воно освітлювало їм шлях до поля бою, воно ярко палало їм у битві і воно сяяло в небесах, приймаючи душі загинувших у світлий Вирій.

Тепер він заборонений. За його відкриту демонстрацію карають, а ті хто носить його від тепер називаються «зрадниками» і «фашистами». Люди відтепер вбачають в ньому тільки свастику – символ гнобителів, зрадників і мізантропів. Так само відтепер я не маю морального права, відкрито писати щось на кшталт: «Я – біла людина. Я – арій. І я цим пишаюсь!». Благо, в тюрму за це поки що не садять, але мало хто намілившись таке надрукувати. Це називається расизмом. Я на маю права пишатися своєю належністю до білих. Коли я проходжу по старовинних вулицях мого міста і зустрічаючи друзів зі Львову, Луцьку, Івано – Франківська та Тернополя, посміхаюся: «Вітаю брате, слава Україні!» то ловлю на собі косі погляди перехожих. «Фашисти, бендеравці!» - чуємо за спинами. Вже значно менше на наших

вулицях струнких, красивих, молодих і свіжих людей у вишиванках, набагато більше тепер хлопців у вузьких штанцях і з нафарбованими очима, тринадцятирічних дівчаток з пляшками шмурядку який вони чомусь називають «вино», і дешевими цигарками в зубах. В спортзалах окрім кількох знайомих бачив останнім часом лише сорокарічних дядь, і підстаркуватих ветеранів, які приходячи в зали критично роздивляються тренажери і хитаючи головою ідуть з фронтовими товарищами догравати партію в доміно.

Давно забули слова «гідність», «честь», «совість»... Тепер і ході інші слова які і стали пріоритетами – «толерантність», «лібералізм», «мультикультурна спільнота» та інше...

Авжеж, куди ж без нашої славетної української інтелігенції, наших націоналістів, світла нації і її захисників, один вид яких може спонукнути ворога на захоплення усієї країни. Цілодобові диспути на головні теми сьогодення, на зразок: «Хто кому Рабинович?» або «Як наші воїни – визволителі закидали клятих москвофілів яйцями». Стомлений, задовбаний, і розгублений народ, який забився під вшивий матрац і перелякано присмоктався до пляшки зі спирткою, як немовля до материнських грудей. А хто скаже що це не толерантно? Ніхто, тому що це і є сама толерантність! Народ якщо хоче співатися – хай співаєється, Бог йому у поміч! Лумумба із Зімбабве і його тисяча і один родич хочуть приїздити і Україну без візи? Та заради Бога! Торгу-

ють травичкою? Але ж вони такі нещасні, а ми такі толерантні, ай-яй-яй! Кажу вам хлопці, треба нам ц цих людей вчитися, вони ж святі, і ми маємо їм поклони бити зате що зійшли вони до нас, смертних. Хочуть дівчата пити? Але ж вони ще діточки нерозумні, переростуть! А хлопчачи западають один на іншого? Та тож юнацька енергія, любі друзі! Коли воно молоде, то таке цікаве, все хочеться спробувати, ну і нехай!

Ось вона – толерантність.

Так я знаю, я поганий журналіст. В першу чергу через нестачу толерантності і гуманізму. Я пишу те що думаю я, і не тільки я. Але пишучи це я не врахував того що (як мені не ай-яй-яй) принизив гідність стількох прошарків суспільства! І найстрашніше те, що я в цьому не каюсь. Я адекватна людина, принанні для того щоб не думати про те, як сприймуть написане люди котрі самі розпродають і розтирають у попіл мою країну. Ось що дійсно є не толерантним! Де толерантність по відношенню до українців? Де лібералізм у правах етнічного населення земель від таврійських степів до лісів Чернігівщини? Де гуманізм по відношенню до нас, де він?! А його нема.

Люди, я закликаю вас не будьте толерантними. Медики вже неодноразово казали, що мовою Гіппократа, толерантність – неспроможність організму захистити себе від впливу чужородних тіл, і реагувати на подразники. Не будьте толерантними, будьте людяними. Впершу чергу до самих себе.

Ладо Гегечкори

Вільна від куріння!

Сучасні жінки давно забули, якими були їхні мами та бабусі... Як розважались, та чим займались у вільний час. Змолоду, по вечорам, ходили з кавалерами на дискотеки, веселились, танцювали, співали, кохали, товаришували, все, як в наш час... стоп, а де ж серед всього вище перерахованого згадується куріння?! Правильно, куріння було не в моді, особливо серед жінок! Тож якщо стиль 80-х років повертається у дійсність, як модні бренди одягу, то чому б не повернути й тенденцію антикуріння?

Паління – гірша епідемія, ніж грип, пневмонія, СНІД та інші відомі на сьогодні болячки, через які так паїкує народ та сучасна влада: «Носіть респираторні маски в містах загального спожитку!» (грип), «Користуйтеся презервативами та уникайте випадкових статевих контактів!» (СНІД). Скільки коштів витрачають на подібну рекламу... Чому б не помістити на білборді у центрі міста рекламу зі слоганом: «Смокчіть цукерки замість куріння!» і примусово по всіх телеканалах з чупа-чупсом у роті Юлія Володимирівна закликає негайно вжити заходи для припинення епідемії паління, адже кожного дня в Україні помирає близько трьохсот людей через рак легенів, а це вдвічі більше ніж від сезонного грипу щомісяця. І це все наслідки цієї жахливої звички. Варто замислитись!

А поки курці, та бажаючи спробувати думать, Коаліція громадських організацій розпочала кампанію з популяризації відмови жінок від куріння під назвою «Вільна від куріння». Її старт приурочено до міжнародного дня некуріння, який відзначається в світі кожного третього четверга листопада.

Відомі українські чоловіки звернулися до українських жінок з проханням не курити самим та допомогти чоловікам звільнитися від куріння. Серед них телеведучий Андрій Доманський, відомий український хореограф Влад Яма, актор Євген Паперний та Заслужений артист України Григорій Чапкіс.

Під час прес-конференції були оприлюднені результати соціологічного опитування, і як виявилось у 92% випадків чоловіки не вважають леді з цигаркою більш привабливою або гламурною. Актор Євген Паперний зізнався, що сам ледь врятувався від нав'язливої звички курити. І зараз дуже прискіпливо ставиться до жінок, які палять: «І навіть на сцені театру, коли доводиться грати «кохання», цілуватись з «попільничкою», м'яко кажучи, не дуже приємно» - зізнається актор.

По закінченню прес-конференції восьмеро танцюристів одягнених в костюми рожевого кольору і в маски з черепами, на сходах «Українського дому» станцювали «Танок смерті у рожевому», який символізував те, що справжня чума вже давно оселилася в Україні хоч і замаскувалася в стильний одяг, але від якої важко позбутися. Мета цієї акції – привернути увагу до необхідності повної заборони реклами сигарет.

Тож, Шановні жінки, задумайтесь про майбутнє нашої країни, майбутнє у якому житимуть ваші діти, здорові, повноцінні та успішні!

Сімак Марія

Свято для слабкої статі

Тема 8 березня, мов жінка, повинна мати свою загадку. Та от проблема... всі журнали і газети, а особливо до свята, готують репортажі, статті і ще багато чого, розкриваючи суть свята, його походження і всі секрети.

Для кожної жінки це свято особливе. І зовсім недаремно кажуть: " Як

23 лютого зустрінеш, так 8 березня проведеш", адже любі чоловіки після теплих слів, подарунків і лестошів у своє свято, просто не можуть залишити жінку без уваги у

міжнародний жіночий день. Нагадувати коли і ким біло вигадано свято я вважаю непотрібним, адже що-що, а ця таємниця була ще розкрита задовго....навіть до мого народження.

Та повернемося до

святкування. Зранку жінки ледве позіхаючи встають з ліжка і осі він, перший прояв свята, кава з тостами чи ще щось смачненьке вже стоїть і чекає тебе на столі. А далі, мов труба покликала, всі дарунки і побажання сиплються, як літній дощ на голову. І день проходить, мов у раю, можна запросити всіх

подруг і друзів, піти з ними на прогулянку і потім не вислуховувати від чоловіка виховних лекцій і не виправдовуватись перед ним за довгі гуляння, або провести день разом, романтично і не поспішаючи, ніби в

рекламі «Баунті»....і весь світ біля твоїх ніг.

А що вже казати про святкування на роботі, так звані корпоративи, вони, як правило, проходять ненав'язливо і навіть трохи нудно, всі сідають за стіл і починають їсти й пити. В школах і університетах вчителів вітають

квітами і шоколадними цукерками або блокнотами й ручками. Зате уявляєте, яке у них після свят солодке життя.

Порівнюючи час тоді і зараз, на жаль, скажеш, що свято не має того таємного образу, обряду, ритуалу, що мав тоді. Жінок вітають, бо так треба, а не від щирого серця, з коханням і солодким присмаком подарованого щастя.

Яриновська Катерина

**«Кохання – це жага
невідомого, доведена
до божевілля.»**

Літні ранки були найкращими з того, що з нею траплялося ось уже стільки років поспіль. Вона любила прокидатися задовго до означеної години, коли треба було збиратися на роботу, й виходила у внутрішній дворик. У неї була запаморочливо простора квартира в одному зі старих львівських кварталів, із чорним і парадним входом, із маленьким внутрішнім двориком, двері до якого вели з вітальні і з кухні! Не псував його навіть той факт, що ділила цей дворик з іще двома сусідами.

Вони облаштували там усе як годиться: ціле літо в горщиках цвіли квіти, за якими по черзі доглядали, стояли три крісла-качалки і столик з плетеної лози, за яким так затишно пити каву.

І літніми ранками вона не відмовляла собі в задоволенні, вихлюпнувши на себе відерце холодної води (так уже привчила колись бабуся, якій, власне, та квартирка колись і належала), вийти у той тихий дворик, винести каву, заварену в турці, і, наливаючи її в крихітне горнятко, дивитися на небо й згадувати хлопця на прізвище Липень. Саша Липень. Де ти зараз, дзвоник моєї юності? І чому сьогодні мені потрібно зустрітися з юристом? Мабуть, ти вкотре щось учверив? Вона на хвилюк заплющила очі. Згадався січень надцять років тому: він, новачок, зайшов у клас – буйний чуб, сині, довгастої форми очі. Усі дівчата помімили. Вона дивилася і не йняла віри – новачок йшов до її парти. «Тут сидить інший учень, – спромоглася пробелькотіти. – Він захворів... прийде за кілька днів». Тим часом вчителька представила хлопчину: «Знайомтеся, Саша

Липень». Клас, не змовляючись, вибухнув голосним реготом.

Він цілком зігнорував і те, як зреагували на його появу, й оту дуже серйозну, як їй здавалося, відповідь про відсутність сусіда за партою. Натомість, підморгнувши синіми очиськами, тихенько вийняв із портфеля маюсінке, кудлате і напрочуд мовчазне кошеня. Вона ахнула, сплеснула в долоньки й заходилася його вкладати на свого фартуха (так-так, у ті часи, коли вона була школяркою, дівчатка ходили у фартушках і коричневих шкільних формах). Навіть не почула, що викликали до дошки, а головне – з яким завданням.

Вона почервоніла по самісінкі вуха...

«Єгоренко!!! – і гримнула строга алгебричка. – Чим ти слухала?» У класі на мить запанувала тиша. Аж раптом Липень підвівся зі

свого місця й мовив: «Це я в усьому винен! У нас тут... кошеня». На середину класу викотився не такий уже спокійний, як видалося із самого початку, клубочок. Вереснув і видерся на чийсь коліна. Хтось писнув, хтось ойкнув, почався рейвах – усі заходилися ловити втікача, й урок, певна річ, було зірвано... Того ж дня удвох вони потрапили до директора, а після його нотацій Сашко вже проводив її додому. Вона чомусь не вагаючись запросила хлопця в їхню із бабусею квартиру, він довго й з цікавістю роззирався. А коли

зайшов у внутрішній дворик, то так і присів на лавочку, широко розплющивши сині очиська. Вона раптом завмерла, дивлячись на нього й вжахнулася: «Ой, здається, я закохалась!» Подумати про це довше не встигла, прийшла бабуся, висока статечна львів'янка, принесла солодоців.

Познайомилася з Сашком, звела брови, почувши його прізвище, й задумливо дивилася на щасливу розчервонілу онуку.

«...Мабуть, бабуся вже тоді про все здогадалася, – думала тепер, погойдуючись у кріслі й пригублюючи каву... – Бідний мій Липень. Чому? Ну чому ми так і не лишилися разом?»

Адже від того першого дня й до закінчення школи вони були мов сіамські близнюки. «Кай Липень і Герда Єгоренко», – прозивали їх аж до випуску. Хм... аж до випуску. Коли він, захмелілий від випитого, не притулив її до себе й не поволив у клас. «Він мене зараз поцілує», – проймануло крамольне, і серце заледве не зірвалося з прив'язі.

Але він всадив дівчину на стілець, присів поряд, поклав їй голову на коліна, як часто робив це у внутрішньому дворикі квартири, коли вони втомилися від вивчення уроків і просто говорили про життя. Він розказував про тісну квартиру, де жили з батьками, про двох сестер, яких треба доводити до пуття... Про те, як втомився від вічної тісноти.

І ось на випускному він поклав їй голову на коліна. «Я закохався, сонечко».... Вона мовчала і слухала, як гуляє серце й пульсують скроні. Здавалося, час раптом завмер і нахабно побіг у зворотному напрямку... 10...9...8...7...6... «У нашу викладачку англійської... Вона, ти ж знаєш, старша на десять років. Але я втратив голову. Ми напередодні мали з нею нашу першу ніч. Я мусив тобі сказати. На тому тижні їду в Київ, буду вчитися там. Ми з нею хочемо побратися». Пі-і-і-і... Нуль годин, нуль хвилин... Ну так, звичайно. Вона тоді перебирала пальцями його волосся й дивилася у вікно сухими запаленими очима. Не плакалось. Спромоглася на кілька слів привітань. Поцілувала по-сестринськи в маківку. Коли підводилася, з сумочки рап-

том дуже символічно випало дзеркальце й розлетілося по шкільній підлозі десятком друзок.

Він поїхав. А в неї лишився її дворик і щасливі, чомусь тепер тільки літні ранки. Він рідко телефонував, і вона примусила себе більше не чекати дзвінків. Училася в медісінституті й багато підпрацьовувала. А потім якогось дня він привіз їй свою доньку, Яночку. Був зарослий, із запаленим поглядом, дуже схудлий. Із п'ятирічною дівчинкою вони цілий рік жили собі вдвох (бабусі вже не було на світі) мов щаслива сімейка. Потім Яночку забрала англійка...

...Вона допила каву. Вдягнулась у зручну, без рукавів, лляну сукню. Рушила до Оперного...

Там на лавці її чекав юрист... З усього, що він зрозумів, вона втямила лишень, що батьків Яночки Липень більше немає серед живих, але дівчинка дуже хоче до своєї львівської мами.

Чомусь у катавасії всієї інформації виринула несподівана думка про те, що її Каєві так ніхто й не розтопив осколка дзеркала нещасливої долі, яке хтось давно й навмисне розбив над цією дивовижною землею...

Зієдалієва Лоліта

Кохання очима дітей

“Кохання — це коли ти ділишся своєю смаженою картоплею і не чекаєш, щоб з тобою поділилися теж.”

Христина, 6 років

“Кохання—це те від чого ти посміхаєшся, навіть коли втомився...”

Тарас, 4 роки

“Більше всіх мене кохає мама. Щось не видно, щоб хто-небудь ще мене цілував на ніч.”

Коля, 5 років

“Якщо ти хочеш навчитись кохати, треба почати з того, кого терпіти не можеш”

Ніка, 6 років

“Кохання - це коли ти говориш хлопчикові, що тобі подобатися його сорочка й він починає носити її щодня.”

Нінель, 7 років

“Кохання - це коли мама дає татові кращий шматочок курки.”

Елен, 5 років

“Кохання - це коли твоє щеня тебе облизує навіть після того, як ти його залишив одного на цілий день.”

Марія, 4 роки

Той, хто завжди поруч...

«У світі мало дружби - і менше всього серед рівних...»

Френсіс Бекон

Ранок. Сірий похмурий, та ще й льє, як з відра... У такі моменти ми бачимо особливо солодкі сни. Цей ранок був не винятковим. Саме коли я, уві сні, доїдав останній шматок м'яса на тарілці, я почув голос Ярослави:

Прокидайся, чуєш? – шепотом мені на вухо казала вона, – Вже час! Зараз поснідаємо і підемо на прогулянку.

Я не міг її не послухати, адже її голос був найсолодшим, найтеплішим і пробуджував у моєму серці додаткову енергію життя. Ми з Ясею найкращі друзі і, як мені здавалося, найрідніші істоти у цілому світі. Ми ділимо з нею майже все: дах над головою, їжу та навіть наш

улюблений диван. Її батьки зовсім нещодавно потрапили в автокатастрофу, відтоді я для Ясі найрідніше, що в неї є.

Я послухав Ярославу, підвівся на ноги та завітав на кухню, там на мене вже чекала апетитна яєшня зі смаженим салом. Поснідавши, ми вирушили у пошуках пригостити до парку. На прогулянці Яся, як завжди, розповідала мені про своє дитинство, а я уважно її слухав, та як джентельмен самостійно вибирав дорогу. Зовсім забувши про час, ми продовжували насолоджуватись жовтневою осінню. Дощ вже

пройшов і залишив по собі лиш запах свіжості та вологі у повітрі. Після дощу Яся ставала особливо вродливою, через підвищену вологість її волосся починало кучерявитись та красиво лягало на її розпрямлене передпліччя. Воно чудово поєднувалось з її ясно-блакитними очима, але крім мене ніхто цього не міг помітити. Ми вирішили присісти на лавку і відпочити. Яся почала непокоїтись про час, а вже й справді діло йшло ближче до вечора:

– А котра вже година? – запитала Яся, – відчуваю вечірню прохолоду. Як раз у момент коли Ярослава запитувала, повз нас

пройшов молодий парубок і вирішив відповісти:

Вже пів на шосту, ви засиділись, дівчино. – приємно посміхнувся хлопець. Ярослава засоромилася.

Дякую. – відповіла вона і опустила голову до низу.

Незнайомий парубок не захотів продовжувати свій шлях і, здавалося, захотів залишитися з нами. Він, мов зачарований, дивився на Ясю, його обличчя щиро розійшлося в посмішці. Йому так сподобалася моя Ярослава, що він ніби не помітив мене. Але я не ображався, адже я знав, що вона в мене красуня від якої не можливо відвести погляд. Нарешті хлопець продовжив бесіду:

А чому Ви в окулярах? На дворі хіба світить сонце? – з посмішкою запитав він.

Але відповіді так і не почув. Зрозумівши, що й не дочекається швидко змінив тему розмови. – Мене звати Максим, а Вас як, красуне?

Одразу я відчув, що Яся зашарілася, я все відчуваю, ми ж найкращі друзі.

Мене Ярославом звуть... - розгублено відповіла Яся. Не часто з нею знайомилися хлопці, тому вона не знала, як себе поводити, а Максим був з приємним голосом і, здається, він їй сподобався...

- Дуже приємно, Ярославо, а це ваш друг? – нарешті звернув на мене увагу Максим.

- Це мій найкращий друг! – відповіла Яся.

- Приємно познайомитись, найкращий друже! – звернувся до мене мало знайомий хлопець. – А я прямую в гості до своєї мами, я живу окремо від неї. – парубок ніби старався скоротити хвилини незручного мовчання, - А ще я художник, зараз я вам покажу.

Максим почав діставати з сумки різні малюнки, і намагався їх показати Ясі. – Ось це портрет моєї сестри. Я тільки завершив її малювати, але це лише ескіз, справжній малюнок буде просто дивовижним. Ви навіть не уявляєте, як довго я намагався відтворити ці тонкі хвилі волосся, так довго в мене нічого не виходило...– емоційно вказував пальцями Максим, - А це, власне, моя мама, правда ж гарна?... – зупинився Максим, не завершивши думки. Він побачив, як на його малюнки капють сльози. Хлопчи-

на підвів голову і крізь окуляри зазирнув в очі Ярославі. Так, вона плакала, і не від счастья, і не від горя, а від того, що досі не могла змиритись з тим, що потрапила в автокатастрофу з батьками, і втратила зір на все життя. Максим відразу все зрозумів, перепросив, і з провинною в очах підвівся і пішов далі...А я?...Як же я хотів, щоб Ярослава не втратила шанс бути щасливою. Я почав метушитись навколо неї і вона зрозуміла все, що я хотів сказати. Яся підвелася і закричала в слід незнайомцю: «Максим, зачекайте!». Хлопець зупинився і здивовано очікував. Ярослава підійшла до Максима і ніжно поцілувала його у щічку. Хлопець посміхнувся і вони продовжили прогулянку взявшись за руки. А я...а я бігав навколо них гавкав і стрибав від счастья! А як же іще собаки показують свою радість?...

Сімак Марія

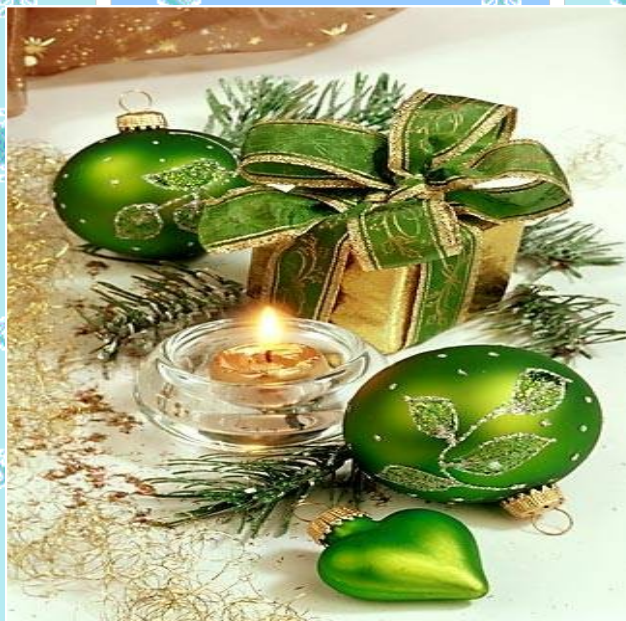

Свято Зими

Свято в українській народній традиції завжди займало провідну роль. Усі свята українського календарного року пов'язані з господарським життям та побутом українців. Кожне з них має свої особливості, традиції та обряди.

Але більш за все люди люблять та чекають Новий рік. Новий Рік – одне із найзагадковіших свят, і не тільки тому, що його очікування й святкування пов'язане зі світом добрих казок і магії, але ще й тому, що в культурній загальнолюдській традиції це, мабуть, єдина знаменна подія, що протягом століть і щорічно відзначається людьми у всіх країнах і на всіх континентах. Новий рік планетарне свято, яке знають, люблять і з нетерпінням чекають люди – дуже різні у своїх етно-національних традиціях, релігійних переконаннях, історичних і сучасних культурних перевагах, але для всіх це свято завжди несе із собою надію на здійснення особистих бажань і планів. Незважаючи на те, що Новий рік – одне з небагатьох свят, що об'єднує все людство, за всіх часів у

різних народів існували й існують нині свої власні традиції зустрічі Нового року, своя святкова атрибутика, свої тимчасові строки для проведення цього свята. Історія свята Новий рік сягає глибокої давнини, коли

наші предки пов'язували й пристосовували його до різних знаменних подій свого життя, позначаючи тим самим настання нового часу, періоду, циклу життєдіяльності. У наш час традиція зустрічі й святкування Нового року стала настільки стійкою, що на Землі наряд чи є країна або народ, які так чи інакше не були б обізнані у святкових подіях.

Найдавніша традиція, зустрічі Нового року, як пра-

вило, пов'язана з розповсюдженим повір'ям "як Новий рік зустрінеш, так його й проведеш". Люди чекають від цього свята чудес, нових успіхів, щастя й зустрічають його відповідно до традицій свого народу. А також дотримуються переданого нам китайського календаря, який представляє рік у вигляді 12 тварин. Такот, за китайським повір'ям, Новий 2010 рік – це Новий рік Тигра. Тигр завжди йде вперед, зневажає умовності, ієрархію і консерватизм розуму. Тигр – знак незвичайної дії, несподіваних ситуацій і виняткової долі. У будь-якому випадку, рік Жовтого Металевого Тигра – це рік видатних особистостей і битви сильних людських амбіцій, рік досягнень і випробувань на міцність всього життя.

Також для українського народу мають велике значення релігійні свята, які передаються нам з покоління в покоління. За народним повір'ям початок зимового циклу календарних свят найбільш виразно виступає 4 грудня, коли відзначається одне із свят — Богородичне свято Введення в Храм Пресвятої Богородиці. Цей день у народі ще називають Третя Пречиста (що значить

. непорочна, незаймана). До цієї дати на всій території України прив'язано чимало прикмет, прогнозів і звичаїв, що свідчили про її важливе значення. Вважалося, що Введення відкривало собою зимовий святковий сезон. На Рівненщині говорили: «Введення прийде, свят наведе». І дійсно, після 4 грудня йшла низка дуже популярних у народі свят: **Катерини, Андрія, Варвари, Сави, Миколи, Ганни і, нарешті, Різдво, Новий рік, Водохрещі.**

7 грудня християнський світ відзначає день пам'яті великомучениці **Катерини** («чиста душею» — так перекладається її ім'я із грецької).

Ще одним великим зимовим святом, особливо важливим для молоді, був день **Андрія**. Це свято відзначається 13 грудня і вважається днем пам'яті мученицької смерті одного із дванадцяти апостолів Христових — Андрія Первозваного. В українській традиційній обрядовості із днем святого Андрія пов'язувався комплекс давніх, язичницького походження ритуалів, що мали переважно любовно-магічне та аграрно-магічне спрямування.

У цей вечір намагалися побачити свого обранця в дзеркалі. Намагання узнати професію майбутнього чоловіка, риси характеру, зовнішній вигляд тощо.

Значну роль у релігійно-побутових традиціях українського дожовтневого села відігравав культ святителя, чудотворця, архієпископа **Марлікійського Миколи**, день пам'яті якого правос-

лавна церква відзначала двічі на рік: 19 грудня — «зимовий» та 22 травня — «весняний». Святий Миколай є одним з найбільш шанованих на Україні святих. Та щоб там не казали, а найбільше приходу Миколая чекали діти. Святий Миколай одарує їх подарунками в залежності від поведінки на протязі року. Чемним та привітним дістається медовий пряник, а ті хто не слухався батьків отримують різочку.

7 січня - Різдво Христове. Кульмінація свята -

Святвечір, або ж Багата кутя (6 січня). За традицією кожен член родини в цей вечір повинен бути вдома, причому не можна спізнюватись до святкового столу, бо будеш весь рік блукати. Після закінчення вечері діти несли обід до своїх хрещених, дорослі готувалися до вечірньої церковної служби. Колядувати і заходити першими до оселі господаря в день Різдва можна лише хлопцям, які, згідно із звичаєм, несуть в домівку мир та спокій.

Зимові свята дуже цікаві. В них багато обрядів, які нам потрібно передати наступному поколінню. Мі часто чуємо: «Традиції вимирають.» Але чи не є

виною в цім ми самі? Чи може ми за своєю щоденною працею приділяємо менше уваги тим цінностям — обрядам та звичаям, які передалися від бабусі до онуків. Вони зуміли пронести крізь простір часу, аж до нас, щоб ми не загубили, а передали наступному поколінню. Тому бережімо свої традиції і обряди і передаваймо цей скарб майбутньому поколінню.

Тур Юлія

Київський славістичний університет

У 1993 році біля витоків нашого університету стояли вчені, дипломати, викладачі, які розуміли вагомість слов'янознавчих досліджень у країні й необхідність підготовки кваліфікованих спеціалістів з проблем слов'янознавства.

Університет має досвід співробітництва з навчальними закладами Європи. Ми практикуємо обмін студентами й викладачами з університетів Європи, США, Великої Британії, Швеції. Університет співпрацює з Московським державним університетом імені М. Ломоносова (Росія), Ягеллонським університетом (Краків, Польща), Західно-чеським університетом (Плзень, Чехія), Мінським інститутом економіки та управління (Білорусь).

У 2000 році на базі університету було засновано Український державний славістичний центр Національної Академії Наук України та Міністерства освіти і науки України.

Університет, спільно з Центром слов'янознавства НАН України та Міністерством освіти і науки України, розробив Проект розвитку славістики в Україні. В 2001 році було видано монографію "Слов'янська культура в європейській цивілізації".

Сьогодні в університеті та його філіях навчаються понад 12 тисяч студентів, серед них понад 500 студентів-іноземців з Болгарії, Польщі, Чехії, Франції, Швеції. Починаючи з III курсу, частина дисциплін в університеті

викладається іноземними мовами.

Ми пропонуємо нашим студентам програми підготовки фахівців ступенів бакалавра, спеціаліста та магістра. В університеті діє аспірантура та докторантура.

У 2004 році в нашому університеті постановою ВАК України відкрито спеціалізовану Вчену раду із захисту кандидатських дисертацій за спеціальностями "всесвітня історія" та "історіософія".

Згідно з концепцією свого розвитку Київський славістичний університет здійснює Проект вивчення вітчизняного та зарубіжного освітнього досвіду, поєднання теоретичних та практичних засад у підготовці спеціалістів. В основі Проекту - визначення баз практики. З цією метою у лютому 2003 року була створена Студентська Фондова Біржа при Українській фондовій біржі, яку очолює заслужений економіст України, професор нашого університету, академік Академії економічних наук України В.В. Оскольський. Студенти-економісти навчаються на

базі УФБ. Внаслідок такої співпраці вони мають унікальну можливість пройти практичну підготовку в галузі електронного обігу цінних паперів, у тому числі й на зарубіжних фондових біржах. Студенти одержують сертифікати Банківської Академії Німеччини, Пітменівського Екзаменаційного Інституту (Велика Британія), проходять практику в Польщі, Чехії, Болгарії, Швеції та інших країнах.

З 2005 року Київський славістичний університет за рішенням Міністерства освіти і науки України бере участь в експерименті інтеграційного освітнього простору до Болонського процесу.

За підтримки Київської міської державної адміністрації студенти й викладачі університету щорічно біля підніжжя пам'ятника Святій княгині Ользі, Апостолу Андрію Первозванному, Святим Кирилу та Мефодію 24 травня відкривають святкування Днів слов'янської писемності та культури в Україні.

Спільно з Посольством Болгарії в Україні створено Центр болгарської інформації. З Національною спілкою журналістів проводяться брифінги та прес-конференції з актуальних міжнародних проблем.

Головне досягнення нашого університету - це авторитетна науково-педагогічна школа. Серед наших професорів – науковці, яких запрошують на викладання в провідні університети Європи. Серед них член-кореспондент НАН України, професор В.І. Наулко, професори А.К. Мартиненко, І.І. Ільюшин, І.А. Стоянов.

Курсант у спідниці

Питання - якщо в Україні буде розповсюджено загальний військовий обов'язок і на жінок, хто з них піде служити? Йдеться про службу зі зброєю, а не, умовно кажучи, вибір гламурного мундиру

Кожний з нас рано чи пізно якимось чином стосується армії. Хлопці перш за все, звісно, так як «відкосити» від армії - це робота не з легких, та, як виявляється, дівчата також! І це полягає не тільки

у листуванні з коханим, або щоденних п'ятихвилинних сліз на КПП зі словами «ну коли ти повернешся?», а і безпосередньо служби на благо вітчизни! Так, так, ви правильно зрозуміли, в наш час достатня кількість жінок йде до армії. Чи то протест проти чоловічих 'нюнів', чи то і справді відвага та честь, вірність батьківщині?

Відповідь на це питання криється у глибоких підсвідомих домислах цих відважних дам. І зважте на те, що в той час, як хлопці роблять усілякі можливі медичні довідки про надреальні хвороби, жінки просто виконують їх обо-

в'язки. Запекла боротьба за рівноправ'я привела прекрасну статтю навіть до армії — царини суто чоловічої. Жінки в камуфляжі, що

крокують у строю на високих підборах із бойовим макіяжем — кумедне видовище. Проте вони й у таких умовах намагаються залишатися жінками. Але чому вони йдуть служити? Я зрозуміла так: для одних це

робота, якась стабільність і можливість прогнати родину, для інших — спроба влаштувати особисте життя. Бо в оточенні чоловіків це зробити легше, ніж працюючи, скажімо, на ткацькій фабриці. А й справді ні для кого не секрет, що вже не мало часу жінки з насмішкою висуюють той факт, що чоловіки — це слабка стать, а жінки сильна. Можливо колись так і буде, адже у світі твориться

казна-що: якщо раніше суспільство дискримінувало одностатеве кохання, і навіть в голос було соромно про це говорити, то зараз на кожному кро-

ці про це ведуться розмови, і що найгірше то переважна кількість людей не має нічого проти цього. У висновку можна зазначити, що в світі все перекидається з ніг на голову. Отже. Тому і не дивно,

що і чоловічі справи виконують жінки, зокрема сужать в армії. До речі, присутність жінок у війську дисциплінує чоловіків. Вони стають охайнішими та менше лаються матом. Отже, не так все і погано, можливо це і на краще! Жіноча логіка та чоловіча сила захистять Вітчизну від будь-якого ворога. Адже перед красою українських жінок не встоїть жодний, навіть найсильніший, вояк!

Сімак Марія

Благодійність – це стан душі

Зима період веселощів, свят і хорошого настрою. Але для декого навіть зимні святкові дні можуть бути сумними. Дуже багато дорослих і дітей потребують допомоги, підтримки, піклування та простого людського тепла. Особливо діти, саме цим маленьким і беззахисним так потрібна любов і увага. Благодійність має місце весь рік, але під час холодних новорічних свят так приємно ділитися душевним теплом з тими хто цього справді потребує.

Серед слів про допомогу, благодійність звучить найблагородніше, адже так чудово надавати підтримку людям і бачити їхні вдячні посмішки. Є багато і людей, і організацій, які співчують хворим, кволим, бездомним, малозабезпеченим і роблять все можливе, щоб покращити їх умови життя і становити. Найчастіше політика таких організацій направлена на поліпшення умов існування (екологічні,

економічні проблеми) всього суспільства, а не однієї особи. На жаль, їхніх старань недостатньо аби забезпечити кожному особу окремо життєво необхідними речами. Але добрі люди були, є і будуть. Саме тому ми вирішили внести свою скромну долю підтримки і відвідати Київський національний науково-дослідний інститут травматології і ортопедії та Київський приймальник-розподільник для неповнолітніх. З хорошим настроєм та позитивним настроєм до життя ми навідалися до дитячих з ігровою програмою, конкурсами та подарунками.

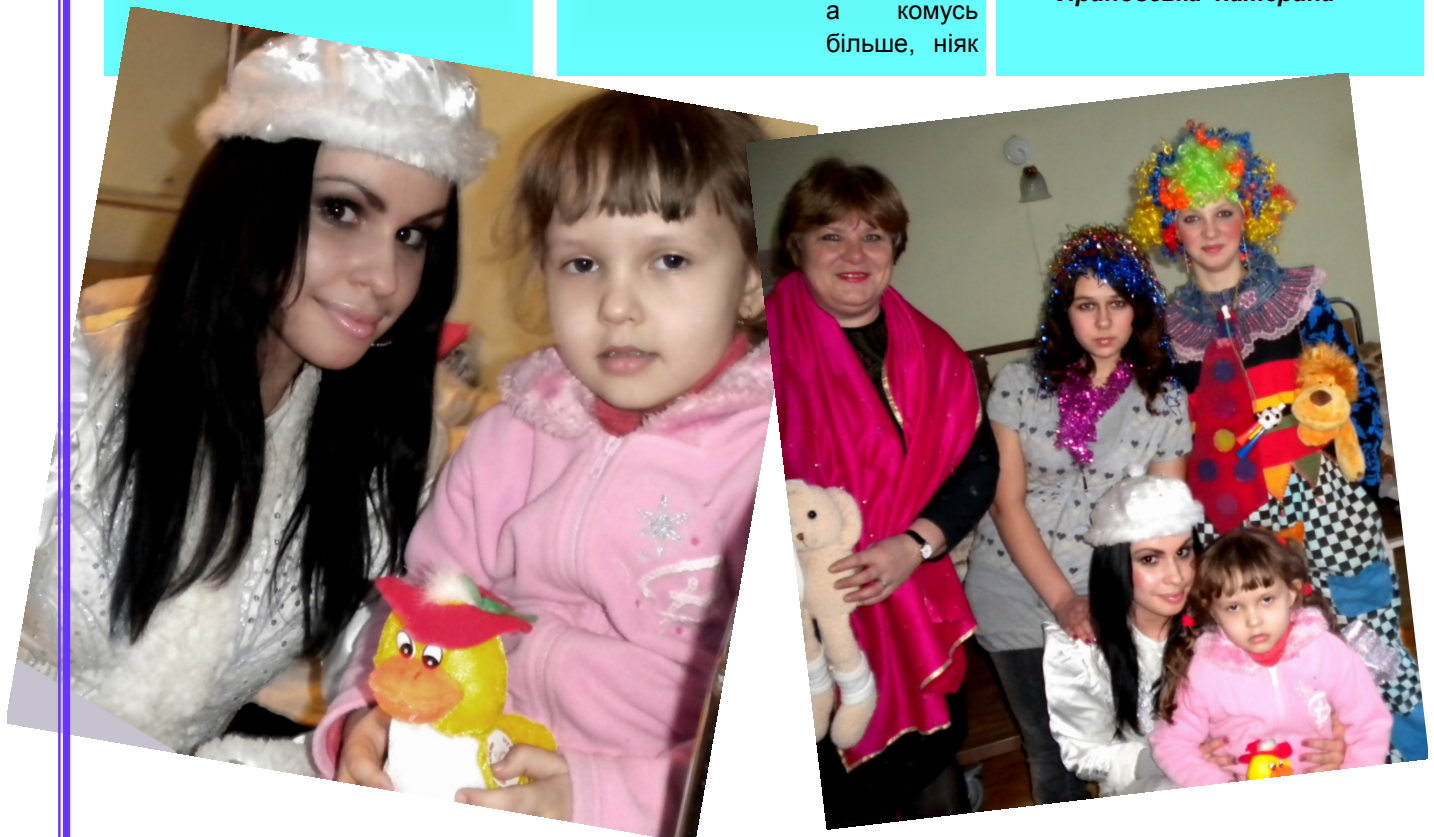
Як тільки нам повідомили про те, що ми навідаємося до закладів, на кшталт приймальника розподільника, ми дещо розгубилися і не знали як зреагувати на пропозицію такого характеру. Але згодом ми зрозуміли, що всі ми люди, і те що комусь пощастило в житті менше, а комусь більше, ніяк

не повинно впливати на соціальні відносини. Отже так ми потрапили до дітей на долю яких тим чи іншим чином випало менше радості. Зазирнувши у очі ні в чому не винних дітях ми побачили в них нестримну жагу до життя і зрозуміли, що все ж таки підтримка з нашого боку їм необхідна. І, мабуть, за час нашого перебування ми отримали набагато більше аніж дали. З перших хвилин вони показали нам за для чого ми живемо і що в житті найголовніше. Через біль та недугу вони посміхались та охоче приймали подарунки. В житті нас спіткає купа проблем, але коли згадуєш ті очі та посмішки розумієш, що жити варто хоча б через те, що ми навчали їх не здаватися та йти далі.

Сімак Марія

Тур Юлія

Яриновська Катерина

Свині допомогли дітям

Українські зірки за ідеєю Маргарити Січкара об'єднали розваги і доброчинність в єдине ціле. Тепер українки можуть народжувати в королівських умовах.

«Хочу щоб моя дитина з'явившись на світ могла побачити щасливі обличчя батьків, та яскраві кольори навколо» - про таке мріє кожна українська жінка. А мріям властиво здійснюватись! На передодні жіночого свята у пологовому будинку №1 Печерського району м. Києва відбулось відкриття післяпологових палат, гроші (1,119 тис. грн.) на ремонт яких були зібрані у рамках IV благодійного арт-фестивалю PIG PARADE`2009 на аукціоні 15 жовтня 2009 року.

Для довідки: PIG PARADE – авторський проект Маргарити Січкара, який допомагав виконати благодійний фонд «Зоряна мрія». В якому об'єктом творчості являється зроблена із гіпсу паркова скульптура: хрюшка у натуральну величину. Форму скульптури ми вибрали не випадково – свинка для різних народів є символом процвітання, благополуччя, достатку та успіху. Для української нації ця тварина є особливою знамо

вою, так як викликає прями асоціації з «родзинкою» національної культури.

На офіційному відкритті були деякі учасники фестивалю, покупці свинок та спонсори проекту. Бажали всього найкращого діткам які народяться там і їх матерям, сподіваючись, що їм сподобається ремонт у корпусі. Тепер там є шість індивідуальних залів для партнерських пологів та приміщень сімейного типу. Ремонт кілька місяців робили за ініціативи нового головного лікаря закладу - Наталії Гончарук та благодійниці — ресторатора Маргарити Січкара. Тепер вони планують зробити ремонт ще у 16 нових

приміщеннях на гроші від продажу поросят. На згадку про людей, які допомогли створити такі гарні умови для матерів, на перебудованому поверсі повісили фото з авторами та покупцями скульптур свинок (до речі багато хто з авторів став і покупцем свого творіння).

Про благодійний PIG PARADE`2009 буде нагадувати свинка-зебра поетів Юлії та Євгена Рибчинських., яку вирішили поставити в пологовому будинку

.Свинка, що мала мрію

Якщо народився свинкою, це зовсім таки не біда!

Бо у кожній хрюшки є своя мета!

Деяка хоче зеброю стати,

В преріях енергію свою витратити,

Хоче в віддзеркаленнях річок

Бачити візерунок кольорових стрічок

І народжувати п'ять років підряд

Зеб्रोподібних поросят.

І ніхто не мав надію,

Що зебра-свинка мала свою мрію.

(вірш Є. Рибчинського Переклад І. Верещак, А. Феценко, Ю. Тур)

Новий головний лікар запевнила: «За всі 92 роки існування цього пологового будинку тут ще не було кращих умов перебування. Також ці палати будуть безкоштовні, в якій зможе знаходитись будь-яка пересічна громадянка.» Ми побачили, що номери справді гарні, в кожній з них своя вбиральня із душовою кабінкою, у кімнатах просторе ліжко, шапка, дзеркало та краватка для дитини. Тобто комфорт і затишок гарантовані.

Іванна Верещак,

Анна Феценко

Хандра: що робити, якщо зима минула, а хандра залишилась?

Зима ще не хоче здавати своїх позицій. На носі – весняне жіноче свято По ідеї, у всіх повинен бути святковий настрій... А у вас ще залишилась хандра? Монотонність днів... І хотілося б чогось незвичного, і не знаєш чого. Давайте ж розглянемо можливі варіанти розбавити сірі будні.

Зробіть собі фотосесію.

Ви, як і інші, зареєстровані в таких мережах, як «вконтакте» чи «однокласники»? І дивитесь в альбомах друзів красиві фотографії, а у вас на аватарке стоїть фотографія трьохрічної давнини? Зробіть собі фото сесію! Боїтесь? Повірте, це не так страшно. Камера вас не з'їсть, і фотограф теж. Не вважаєте себе моделлю? Будь-яка людина може на фотографіях виглядати чудово! Головне – хороший візажист, парикмахер, фотограф і фотоапарат! А для того, щоб ефекту насолоди вистачило надовше, розтягніть собі задоволення! Поставте ціль – «через два тижні я зроблю собі фотосесію»! І насолоджуйтесь цією думкою рівно два тижні! Знайдіть фотографа, візажиста, домовтесь о тонкощах, продумуйте собі образ, одягу, макіяж. І отримуйте від усього цього насолоду! Адже часом очікування щастя прекрасніше самого щастя!

Саме такий подарунок я захотіла зробити собі до дня народження. Невже не чудово – в свій день народження розглядати красиві фотографії себе самої?! Завчасно домовившись з фотографом, візажистом і парикмахером, я тиждень очікувала на цю подію. Коли в день зйомки я покинула візажиста і парикмахера, зайшла додому за речами для фото сесії й поглянула на себе в дзеркало, була в шоці... Такою красивою я ще ніколи не була... Ось в той момент я і збагнула секрет краси кіношних і телевізійних дам. Я зрозуміла – кожна жінка може бути гарною!

Після зйомки я взагалі літала на крилах: стільки задоволення отримала. Фотограф зробив мені подарунок: змусив чекати оброблені фотографії ще тиждень. І весь тиждень я була в очікуванні щастя. Звичайно, коли я побачила фотографії, я знову впала в шок – ніколи мій цифровий фотоапарат чотирьохрічної давнини такої краси не створював! Загалом, подарунок я собі зробила чудовий і зрозуміла, що хоча б раз в півроку-рік треба робити собі такі подарунки: нехай онуки бачитимуть бабусю в молодості красивою!

Купіть собі журнал, книгу, фільм.

Що ви робите, коли повертаєтесь додому? Автоматично вечеряєте, приймаєте душ, дивитесь новини і лягаєте спати? А що, якщо один вечір урізноманітнити читанням нової книги, другим – оглядом журналу в ванній, а третій – переглядом нового фільму? Адже таким чином ваші вечори хоч трохи, але будуть відрізнятися. Саме так я і намагаюсь робити: раз на тиждень я обов'язково лягаю в ванну з новим журналом. Повірте, я отримую годину справжньої насолоди! Також хоч пару вечорів на тиждень, коли я не дуже завантажена, я намагаюсь почитати книгу або скачати новий фільм в Інтернеті і переглянути його. Адже треба любити не тільки роботу (університет, школу), але і себе!

Заведіть собі нове хобі.

Якщо окрім роботи (університету, школи) ви нічим більше не займаєтесь, тоді негайно займіться!! Можна опановувати іноземну мову, мистецтво фотографії, кулінарію, вишивку, в'язання, плавання, баскетбол і т.п. Адже в світі стільки всього цікавого.

Я ось, наприклад, навчаючись на психолога, згадала про те, як ще в школі займалась журналістикою, і яке мені приносило задоволення ходити на різноманітні заходи, брати інтерв'ю, писати статті. Ось я і вирішила повернутися в цю сферу діяльності. І тепер свої сірі будні під назвою «дім-університет» я поєднала журналістикою! Тепер і в моєму житті з'явилося більше творчості!

4. Займіться спортом.

В здоровому тілі – здоровий дух. Або, інакше кажучи, займіться спортом, і хандра пройде! Якщо у вас є гроші – запишіться в спортзал, на танці чи на йогу. Якщо ж ваш гаманець порожній – станьте самі собі тренером вдома! Спочатку буде важко, але з часом тренування будуть не в тягар, а в насолоду! Й до того ж відображення в дзеркалі з кожним днем все більше буде подобатись вам!

Я на днях купила собі dvd-диск з уроками танців. Буду вчитися! А раптом через пару років вже буду приймати участь в шоу «Танцюють всі»! Адже помріяти можна!

**КИЇВСЬКИЙ
СЛАВІСТИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**
*Коледж "Слов'яно-
грецький колегіум"*

М. Київ

Вул. Анрі Барбюса, 9

Над газетою працювали:

Марія Сімак — головний редактор

Іванна Верещак—зам. Головного редактора

Ларо Гегечкори, Юлія Тур, Катерина

Яриновська, Політа Зієдалієва, Жицька

Анастасія,

Анна Фещенко - збір інформації, редагування